

عنوان مقاله:

سنجش میزان مرجعیت گرای دینی و خوداتکایی دینی (مطالعه دو نسل پس از انقلاب اسلامی- گروههای سنی 15 تا 30 و 50 تا 65 سال)

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات فرهنگ ارتباطات، دوره 20، شماره 45 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

مسیح علی پور - دانشجوی دکتری دین پژوهی، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران (نویسنده مسئول)

حسن محدثی گیلوایی - استادیار گروه جامعه شناسی دین، واحد تهران مرکز، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

الله کرم کرمی پور - استادیار گروه دین پژوهی، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

خلاصه مقاله:

موضوع این مطالعه بررسی تغییرات ارزشها، نگرشها و روشهای دینی از طریق سنجش میزان خوداتکایی و مرجعیت گرایی در امور دینی نسل حاضر و نسلهای اولیه بعد از انقلاب اسلامی سال 1357 است. فرضیه های تحقیق که از دیدگاههای نظری مرتبط با خوداتکایی و مرجعیت گرایی استخراج شده اند، با استفاده از داده هایی که به روش پیمایشی گردآوری شده آزمون شده اند. حجم نمونه با استفاده از فرمول کوکران، 392 نفر از دو گروه سنی 50 تا 65 سال و 15 تا 30 سال شهروندان شهرهای قم و تهران هستند که در سال 1396 با روش نمونه گیری خوشه ای انتخاب شده اند. اطلاعات مورد نیاز با استفاده از پرسشنامه جمع آوری شده و مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته اند. نتایج نشان دهنده این هستند که بین طیف خوداتکایی و مرجعیت گرایی دینی در دو گروه مطالعاتی که به نوعی نسل اول و سوم انقلاب محسوب می شوند، تفاوت معنی داری وجود دارد و در شاخصهای مرجعیت گرایی و خوداتکایی در مناسک دینی، گرفتن فرمانهای دینی، انعطاف دینی، اخلاق، پذیرش ادیان، مرجعیت سنت یا عقلانیت و اخذ اطلاعات نیز در میان دو گروه مورد مطالعه تفاوت معنی دار هست؛ به این معنا که نسل اولیه بعد از انقلاب، مرجعیت گرایی بیشتری در امور دینی داشته و نسل کنونی مرجعیت گرایی کمتر و خوداتکایی بیشتری در امور دینی دارد.

کلمات کلیدی:

مقایسه، مرجعیت گرایی دینی، خوداتکایی دینی، انقلاب 1357، نسل اول و سوم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/963289>

